

Memoria Obscura

I

Ἔλα γλυκιὰ μου ἐσὺ κοπέλλα, μελαχροινὸ βλαστάρι τῆς νοτιᾶς, μὲ τὰ σκιστὰ μάτια τὰ μαύρα σὰν τὶς ἐλιές, ἀκολούθησέ με νὰ μπούμε στοὺς σκοτεινοὺς δρόμους ἐκείνους, πὺ τὸς ἀγκαλιάζει μὲ τὰ μαύρα τῆς μπράτσα ἡ νύχτα. Στὰ κατώγια κάτω νὰ χωθοῦμε ὅπου ἕνας ἀπελπισμένος, ζητᾷ στὸ βάθος τοῦ ποτηριοῦ μιὰ νέαν ἀνάσταση. Γερά σφίξε μου τὸ χέρι γιὰ νὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ βρῶ τὸ μυστικὸ δρόμο πὺ ἐσὺ δὲν τὸν ξέρεις . . . .

Συμπότες ἀμέτρητοι στὰ τραπέζια ξεφαντώνουν μπροστὰ στὰ ποτήρια. Ξεφαντώνουν κι ὀλοένα ἔρχονται καινούριοι.

Ἡ πόρτα ἀνοίγεται καὶ χτυπάει.

Δὲς τοὺς εἶναι ὄλοι σκονισμένοι καὶ λειασμένοι ἀπὸ τὸ πέρασμα τῆς ζωῆς. Στρατιῶτες, δουλευτάδες, ναῦτες φερμένοι ἀπὸ μίτριες χώρες πὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ πέρασαν μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια τοὺς κ' ἔπειτα τὶς ἔχασαν σὰ μιὰ στιγμὴν εἰδωμένους διαβάτες.

Ἀνάμεσα στὴν ὄχλοβὸν ἀνεβαίνει ἕνας ἦχος βιολιοῦ. Εἶναι θλιβεροὶ τόνοι, πὺ δὲν τοὺς ἀκουσες ποτέ σου. Τραγοῦδι δὲ λένε. Μοιάζουν σὰν κάποιους ἀναστεναγμοὺς, πὺ τοὺς ἀκοὺς τὰ μεσάνυχτα μέσα στὸ σκοτάδι χωρὶς νὰ γνωρίζεις ποῦθε ἀναβρῦζουν κι ἀνατριχιάζουν καὶ τρέμεις.

Ὅλοι μᾶς κοιτάζουν γιὰτὶ πίνουμε ἀπ' τὸ ἴδιο ποτήρι. Καὶ τὸ ποτήρι μᾶς εἶνε ἀπὸ κρύσταλλο λεπτὸ σὰν τὸ ροδόφυλλο. Ἐγὼ ἀκουμπῶ τὰ χεῖλια ἐκεῖ πὺ ἄγγιζαν τὰ δικὰ σου.

Βάλε ἕνα φιλι στὸ κρασί μᾶς νὰ τὸ ρουφήξω καὶ νὰ λυώσω σὰν τὸ κερὶ, μὲς στὸ μεθῆσι. Στιφὸ κρασί καὶ μπροῦσκο. Μιὰ κοκκινόμαυρη σταλαγματιὰ σοῦ ἀπόμεινε στὰ χεῖλια τ' ἀσυνείδητα πὺ σουρῶνουν.

Στάσου μ' ἕνα φιλι νὰ τὴν τρυγήσω σὰν τὸ κρεμασμένο βύσινο. Θέλω νὰ σε ἰδῶ νὰ σπαράξεις τώρα μὲ τὴν τρεμοῦλα τοῦ βιολιοῦ, πὺ τὸ ἔσκίζον οἱ μυτερὲς δοξαριές.

Κόσμος καὶ κόσμος τριγύρω. Ἐμεῖς δὲν εἴμαστε μόνο στὸν κόσμο.

Οἱ τόνοι τοῦ βιολιοῦ ἔακολουθοῦνε.

Ὅλοι περνοῦν καὶ μᾶς ρίχνουν μιὰ ματιὰ γιὰτὶ ὁ καθένας ἔχει μέσα του κι ἀπὸ μιὰ πληγὴ πὺ τὴν κρύφτει.

Τὸ μάγουλο σου ἀγγίζει καυτερὸ ἀπάνω στὸ δικό μου, τὰ μάτια σου ἔχουν μιὰν ἀστραφτερὴ μαυρίλα πὺ τρελαίνει.

Ἐκ τῶν δὴ θὰ ξεκινήσουμε τώρα γιὰ νὰ μαρκάρουμε στὸ καράβι τῆς Ζωῆς.

Παράξενο πλεύμενο !

Κοίταξέ το, κάθε μέρα καταφώτιστο καὶ βαριοσφυρίζοντας ξεκινάει ἀπ' τὰ λιμάνια, καὶ, γιὰ συλλογίσου, οὔτε κανένας γυρνᾷ νὰ τοῦ κοιτάξει οὔτε κανένας στέκεται νὰ τ' ἀκούσει.

II

Ταξίδι τὰ μεσάνυχτα.

Πρωτόφαντο τὸ πλεύμενό μας πού ταξιδεύει στὴ στεριά. Τὰ φῶτα του ἀνιφεγγίζουν χάμου στὸν ἀτελείωτο δρόμο.

Πλάι μας κατὰ μέρος σέφνεται πάντα μιὰν ἀτελείωτη ἄβυσσο πού πυθμένα δὲν ἔχει. Εἶναι θεοσκοτεινὴ καὶ κόφτει τὸ ἀντιφέγγισμα τοῦ φαναριοῦ.

Ἐὸν κοιμᾶσαι κοντά μου. Τὸ κεφάλι σου ἀκουμπισμένο, στὸν ὄμο μου σιγοκουνιέται στὸ τράνταγμα. Ἐγὼ βάζω κάθε δύναμη νὰ μὴ σαλέψω καὶ σοῦ ταράξω τὸν ὕπνο.

Ἄπαλά ἀπαλά σοῦ χαϊδεύω τὰ μαλλιά καὶ σοῦ φιλῶ τὸ μέτωπο. Τὸ μελαχροινό σου πρόσωπο φωτίζεται ἀνάλαφρα ἀπὸ τὸ τρεμάμενο φῶς.

Ἔτσι θὰ ταξιδεύουμε μαζί γιὰ πάντα.

Εἶν' ὁ δρόμος ἐκείνων πού χώρισαν ἀπὸ τὸν κόσμον, καὶ πού γυρνοῦν χωρὶς κατατόπι καὶ πατρίδα πού ἔγεννήθηκαν.

Μπροστά μας στὸ θρόνι του ὁ καπετάνιος μεθησμένος κυβερνάει. Κάθε στιγμή καὶ χάνει τὸ δρόμον. Καμτακιάζει δεξιά κι ἀριστερά γιὰ νὰ διώξει τὰ φαντάσματα πού τὸν περιζώνουν. Ὀλοένα καὶ ξεπροβάλλουν καινούρια μέσα ἀπὸ τὴν ἄβυσσον.

Ἄπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ κατ'ὄγρια πιοτοῦ ξεφηντάνουν μπροστά μας. Κατεβαίνουμε πάντα νὰ πιοῦμε. Εἶναι στενά καὶ μὲ πατώματα χωματένια. Φωτίζονται ἀπὸ πυρσούς δαδιῶν μεγάλους καὶ χοντρούς. Οἱ τοῖχοι τους, οἱ στῦλοι, πού στηρίζουν τὶς στέγες, κατ'ἀμαυροὶ ἀπὸ τὶς καπνιές. Λίγοι στέκονται ἀκόμα κοντὰ στοὺς πάγκους. Ξενυχτοῦν γιὰτὶ δὲν ἔχουν πού νὰ πᾶνε ἄλλοι εἶναι κατὰ γῆς ξαπλωμένοι ἀπάνω σὲ προβιές λύκων. Δὲ θέλεις νὰ πεις γιὰτὶ τὸ σπιτὸ κρασί σοῦ ταράζει τὸ κορμί. Ἄς πῶ ἐγὼ μονάχα.

Θέλεις στὸ πρόσκαιρο αὐτὸ κατατόπι νὰ περάσουμε τὴ νύχτα; Ἐγὼ θ' ἀγρυπνήσω προσέχοντας τὴ φωτιά νὰ μὴ σβῆσει. Ὁχι; Ἄς ξεκολληθῶμεν λοιπὸν τὸ δρόμον. Ὁ καπετάνιος ὄξω βιάζεται νὰ φύγει. Εἶναι πιὸ πολὺ μεθησμένος καὶ βρῖζει.

Ξεμνοῦμε. Ἡ ἴδια ἄβυσσο πάλι κατά μακρός τοῦ δρόμου. Τρέχουμε πάντα ἕνα στραβοπάτημα μακρὰ τῆς. Ὁ καπετάνιος ὀλοένα καμτσιαιάζει μὲ πιὸ πολὺ πείσμα. Τὰ φαντάσματα πάντα πληθαίνουν καὶ τὸν περιζώνουν. Καμτσιαιάζει ὀλοένα κ' οἱ ἦχοι τῆς μάστιγῆς τοῦ ἀδιάκοποι καὶ ἀπάνωτοι μέσα στὴ νύχτα, εἶναι σὰν χροσσοὶ σπίθες ποὺ ἔξασπάνουν.

Ξημερώνει.

Βλέπω στὸ πρῶτο φῶς τὸ πρόσωπό σου. Ἦσυχο καὶ ὄρατο.

Στὴ μεταξωτὴ κορδέλλα ποὺ τριγυρίζει τὴ λιγερὴ μέση σου στέκεται τὸ τριαντάφυλλο τοῦ ἔρωτά μου. Εἶναι πάντα ζωντανὸ σὰν τὴν πρώτη στιγμή ποὺ σοῦ εἶδωσα καὶ κάτωσπερο σὰν τὸ χιόνι.

ΑΝΤΩΝΗΣ ΓΙΑΛΟΥΡΗΣ

Η ΠΡΟΑΙΣΘΗΣΗ

Ἡ βροχὴ μᾶς εἶχε κλείσει σ' ἕνα μαγαζάκι. Ὁρεοί μέναμε κεῖ καὶ μιλούσαμε. Εἶχαμε πεῖ πολλὰ καὶ πολλὰ, κῆπειτα χωρὶς νὰ μιλοῦμε κοιτάζαμε τὴ βροχὴ, ποὺ λεπτὴ, μονότονη, ἐπεφτε καὶ σὰ νὰ τοιμποῦσε τ' ἀπλωμένα νερά.

Καὶ δὲν εἶταν κανεὶς ἄλλος στὸ μαγαζάκι, ἀπὸ μᾶς. Ὁ μάγερσ μαγέρευε καὶ πίσω του, στὸν τοῖχο ἀπειρες μύγες εἶχαν καθίσει. Νόμιζες πὼς εἶταν κεντημένος, ἢ νᾶχαν ἀπλώσει κάποιου βέλο μὲ βουλτισες μαῦρες.

Ἡ σιωπὴ μας δὲν κράτησε πολὺ. Ὁ Σαμουήλς μίλησε:

— Εἶπαμε πρὶν, εἶπε, γιὰ ὄνειρα, γιὰ τὰ σκυλιά, ποὺ οὐρλιάζουν, δταν πρόκειται νὰ πέσει κάποιος κακὸ στὸ σπῆτι, ποὺ μένουν. Καὶ πολλὰ φορὲς καὶ γιὰ γειτονικά, ἢ συγγενικά. Ἄλλ' ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ τώρα, καὶ πὼς ζῶα ἄγρια, πουλιά, ὄρνεα, κλαῖνε, θρηγοῦν δταν εἶναι νὰ πέσει στὸν τόπο ποὺ ζοῦν ἀπὸ χρόνια, στὴν πατρίδα τους, κάποια συμφορὰ μεγάλη!

Εἶχανε Σεπτέμβριος τοῦ 16. Ἐνα βράδυ κλεισμένος στὸ δωμάτιό μου ἔγραφα. Ἡ ὄρα εἶταν περασμένη. Εἶχα βαλθεῖ κάτι νὰ τελειώσω καὶ ἄς μεθύρισκε καὶ τὸ ξημέρωμα.

Εἶχα λοιπὸν, βυθιστεῖ στὸ γράψιμο, ἢ σὲ κείνο ποὺ ἔγραφα, δταν ξαφνικὰ μέσ' στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας, ἀκούω μιὰ φωνή, ἕνα κλάμα ἔξω, κομμένο σὰν κλάμα γυναίκας, γρηῆς. Πρὸ πάντων γρηῆς, αὐτὴ τὴν ἐντύπωση μοῦκανε.